

ผลการใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
เพื่อส่งเสริมความกล้าในการพูดและการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

The Use of Communicative Language Teaching to Enhance the Willingness
to Speak and the English Presentation Skills of Undergraduates at
Rajamangala University of Technology Phra Nakhon

เจนตา แก้วลาย (Jentaa Kaewlai)

คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Phra Nakhon)

Email: jentaa.k@rmutp.ac.th

Received September 25, 2021; Revised October 25, 2021; Accepted April 5, 2022

Abstract

This experimental research aimed to (1) study the effectiveness of the use of CLT in promoting college students' willingness to speak and English presentation skills; and (2) compare the willingness to speak English and English presentation skills of students in an experimental group taught by CLT and those in a control group taught by a regular teaching method. 66 samples were from 3rd year English major students at Rajamangala University of Technology Phra Nakhon. They were randomized into both experimental and control groups equally based on their speaking ability. The research instruments were the CLT lesson plans, the Willingness to Speak English Test (WSET), and an English presentation scoring rubric. The statistics used were mean, percentage, standard deviation, and MANOVA. The results found that (1) students in the experimental group taught by CLT had greater mean scores of their willingness to speak English and English presentation skills after the treatment, and (2) those in the experimental group taught by CLT had greater mean scores of their willingness to speak English and English presentation skills than those in a control group taught by a regular teaching method at .05 significant level.

Keywords: Communicative Language Teaching; Williness to Speak English; English Presentation Skills

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงทดลองนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ (1) ศึกษาผลการใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมความกล้าในการพูดและการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษา และ (2) เพื่อเปรียบเทียบระดับความกล้าในการพูดและการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและกลุ่มควบคุมที่สอนโดยวิธีปกติ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 66 คน ใช้วิธีการแบ่งกลุ่มการศึกษาออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างทั้ง 66 คนเข้าแต่ละกลุ่มอย่างเท่าเทียมกันตามพื้นความรู้เดิม กลุ่มละ 33 คน เครื่องมือการวิจัย ได้แก่ แผนการสอน CLT แบบวัดความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ เกณฑ์การให้คะแนนการนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ ใช้สถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า (1) นักศึกษาในกลุ่มทดลองหลังได้รับการสอนโดยการใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีคะแนนเฉลี่ยความกล้าในการพูดและการนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นหลังการทดลอง และ (2) นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของความกล้าในการพูดและการนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษที่สูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร; ความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ; การนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ

บทนำ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 นั้นมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานทางวิชาการและทักษะแห่งอนาคตใหม่เพื่อการเรียนรู้ โดยแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ถือเป็นหนึ่งในหลักการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่กระทรวงศึกษาธิการได้แนะนำให้มีการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน (Wankong, 2016) สำหรับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาของไทยในปัจจุบันพบว่านักศึกษามีปัญหาทางด้านการศึกษาด้วยการใช้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างมากโดยเฉพาะในเรื่องของการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักศึกษาไทยส่วนใหญ่มีลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ ไวยากรณ์ กล่าวคือนักศึกษาไทยใช้วิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการวิเคราะห์ทางหลักภาษาหรือไวยากรณ์ การเน้นการอ่านและแปลภาษาอังกฤษมาสู่ภาษาไทย การมุ่งเน้นการเรียนและการทดสอบความแม่นยำทางไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษโดยไม่เน้นการสื่อสารส่งผลให้นักศึกษาเกิดความไม่มั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ และการกลัวว่าตนเองจะพูดภาษาอังกฤษแบบผิดหลักไวยากรณ์ นับเป็นปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารภาษาอังกฤษ (Intakaew, 2017; Intakaew, 2012; Srakang, 2013) การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนให้ได้มากที่สุด โดยเน้นที่การสื่อสารทางด้านความหมายและความเข้าใจกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ดังนั้น ผู้สอนจึงควรต้องจัดสถานการณ์และบรรยากาศในการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อส่งเสริมและเอื้อให้กับผู้เรียนได้มีโอกาสพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนให้ได้มากที่สุด (Wankong, 2016)

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching: CLT) เป็นเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งในเรื่องของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communication) มากกว่าการเน้นที่ความถูกต้อง

ของหลักภาษาหรือไวยากรณ์ (Grammar) เน้นความคล่องแคล่ว (Fluency) มากกว่าความถูกต้องของหลักภาษา (Accuracy) โดยวิธีการสอนเน้นการใช้กิจกรรมที่มุ่งเน้นการสื่อสาร การแสดงบทบาทสมมติ การจับคู่สนทนา การทำกิจกรรมกลุ่ม การนำเสนอ การเล่นเกม การใช้สื่อเสมือนจริงหรือสื่อการเรียนรู้จริง (Authentic materials) ในการเรียนการสอน การใช้ภาพ วีดีโอ บัตรคำและสื่อประกอบต่างๆ เป็นต้น ซึ่งโดยส่วนใหญ่การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผู้สอนต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นเป้าหมายสำคัญในการถ่ายทอดภาษาและเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษ (Nunan, 2003; Richards, 2006; Richards & Rodgers, 2001)

การนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ (English for Presentation) ถือเป็นหนึ่งรายวิชาที่สำคัญสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรระดับชั้นปริญญาตรี โดยเป็นวิชาบังคับของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ต้องลงทะเบียนเรียนเนื่องจากทักษะการนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษนับเป็นการสื่อสารด้วยการพูด (Speaking) ที่นักศึกษาต้องสามารถสื่อสารไปยังผู้รับสารได้นอกเหนือจากทักษะการเขียน Mousawa & Elyas (2015) กล่าวว่า การนำเสนอ (Presentation) นับเป็นทักษะด้านความรู้หรือทักษะจำเพาะที่เรานำไปประกอบวิชาชีพ (Employability soft skill) สำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเนื่องจากการนำเสนอเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ใช้ในการสื่อสารและทำให้การสื่อสารนั้นประสบความสำเร็จได้ การนำเสนอจึงเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในเรื่องของการสื่อสารและการทำงาน อย่างไรก็ตามจากผลการศึกษาของ Rungwaraphong (2017) ที่ทำการศึกษากิจกรรมการนำเสนอผลงานแบบโปสเตอร์ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย พบว่านักศึกษาไทยมักใช้ภาษาไทยในการสื่อสารกันเป็นส่วนใหญ่ในการทำโปสเตอร์ รวมทั้งการนำเสนอผลงานในการประชุมวิชาการด้วยภาษาไทย ดังนั้น การนำเสนอผลงานแบบโปสเตอร์จึงอาจไม่ได้ช่วยในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา หากนักศึกษายังคงใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการสื่อสารกันทั้งในห้องเรียนในการนำเสนอผลงานในการประชุมวิชาการ

จากผลการศึกษาของ Ritthirat & Chiramanee (2014) โดยทำการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และวิธีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยในสาขาวิชาที่จะได้รับผลกระทบจากการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี 2558 พบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักศึกษามีความกังวลและความกลัวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีปัญหาด้านคำศัพท์ ขาดการฝึกฝนกับอาจารย์และบุคคลอื่น ไม่ชอบเรียนรายวิชาที่เน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และนักศึกษาต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนเสมอเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Intakaew (2012) ที่ทำการศึกษาในเรื่องของความเจ็บในชั้นเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย โดยพบว่านักศึกษาในระดับชั้นปริญญาตรีส่วนใหญ่ไม่กล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนจนเกิดเป็นภาวะความเจ็บในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ พื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในตนเอง การกลัวพูดผิด การอายหรือการไม่อยากเป็นจุดเด่นในชั้นเรียน การกลัวเพื่อนเยาะเย้ย หรือการกลัวเพื่อนพูดเก่งกว่า การให้โอกาสในการตอบของผู้สอนและการเงียบหรือไม่พูดเพื่อเป็นการให้เกียรติผู้สอน เป็นต้น

การพัฒนาแบบวัดการไม่กล้าพูดในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ (Unwillingness to speak) พบในงานวิจัยของ Intakaew (2012) โดยเป็นการพัฒนาแบบวัดความเจ็บหรือการไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 11 มิติในการวัด ได้แก่ มิติทางด้านพฤติกรรมการสอนของผู้สอน อิทธิพลของเพื่อนในชั้นเรียน ความรู้สึกของผู้เรียน กลวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน การมีส่วนร่วมภายในชั้นเรียน ความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษของผู้เรียน ความแตกต่างด้านวัฒนธรรมในชั้นเรียน สภาพแวดล้อมด้านกายภาพของชั้นเรียน อັดลักษณ์

ของผู้สอน ความเข้าใจในเนื้อหาของผู้เรียน และการจัดที่นั่งในชั้นเรียน และมีการหาคุณภาพของเครื่องมือวัดในเชิงการวัดและประเมินผล ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแบบวัดการไม่กล้าพูดในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ ของ Intakaew (2012) มาใช้เป็นเครื่องมือหนึ่งในการวิจัยเพื่อศึกษาตัวแปรความกล้าพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของกลุ่มตัวอย่างต่อไป

จากการนำเสนอประเด็นเกี่ยวกับปัญหาทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาและปัญหาในเรื่องของความกล้าในการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ ทำให้เห็นว่าปัจจุบันยังไม่มียานวิจัยใดที่ทำการศึกษากลับมาเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการสอนดังกล่าวกับผลของการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและระดับความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งถือเป็นการศึกษาตัวแปรตามสองตัวพร้อมกันในการวิจัย และตัวแปรตามทั้งสองตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันต่อผู้เรียนในการพูดหรือการนำเสนองานในชั้นเรียน และเป็นตัวแปรที่ผู้สอนต้องให้ความสำคัญในการกระตุ้นและส่งเสริมให้ผู้เกิดความกล้า และสามารถนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษในชั้นเรียนได้อย่างมั่นใจ การศึกษาตัวแปรตามเพียงตัวใดตัวหนึ่งอาจทำให้ได้สารสนเทศไม่เพียงพอต่อการวิจัยเชิงทดลอง รวมถึงอาจเกิดความคลาดเคลื่อนหรือความเสี่ยงที่จะทำให้เกิด Probability of Type I error ได้จากการเลือกศึกษาตัวแปรตามที่ละตัวในกรณีที่พบความสัมพันธ์ของตัวแปรตามตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป

บทความวิจัยนี้จึงนำเสนอผลการใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมความกล้าในการพูดและการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษา และผลการเปรียบเทียบระดับความกล้าในการพูดและการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและกลุ่มควบคุมที่สอนโดยวิธีปกติ ซึ่งสารสนเทศและผลการวิจัยที่ได้จากการวิจัยนี้ จะเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาทางการพูดภาษาอังกฤษ ที่เกี่ยวข้องในทุกรายวิชาของหลักสูตรในระดับชั้นปริญญาตรี รวมถึงการส่งเสริมความกล้าและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ได้มากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการกล้าพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการกล้าพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในกลุ่มทดลองที่สอนโดยการใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมที่สอนโดยการใช้วิธีการสอนแบบปกติ

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 278 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 66 คน

ขอบเขตด้านพื้นที่วิจัย

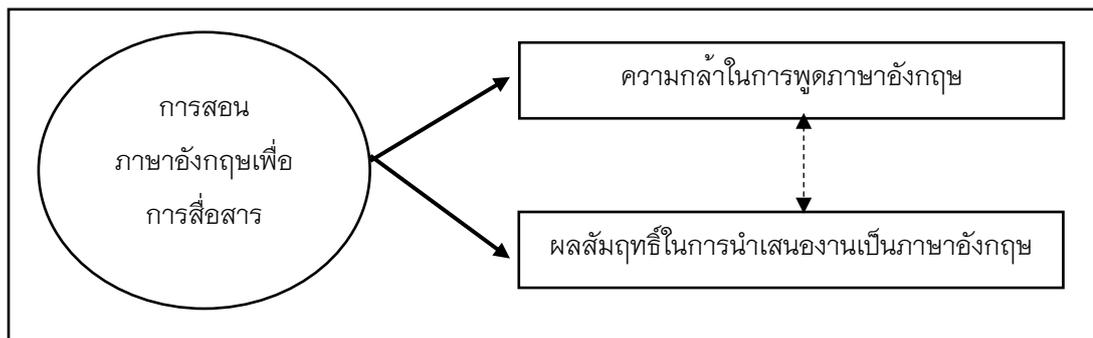
การวิจัยเชิงทดลองในครั้งนี้เป็นการศึกษากับนักศึกษา ณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยทำการศึกษากับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่เรียนสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล โดยการศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาทักษะการนำเสนอภาษาอังกฤษ (English for Presentation) ของนักศึกษสาขาวิชาทางด้านภาษาอังกฤษที่ต้องเรียนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการพูดและการนำเสนอเป็นวิชาบังคับของสถาบันอุดมศึกษาในกลุ่มมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

ขอบเขตด้านระยะเวลาวิจัย

การวิจัยเชิงทดลองในครั้งนี้เป็นการศึกษาในช่วงระยะเวลา 1 ภาคการศึกษา โดยอยู่ในช่วงของภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณในครั้งนี้ เป็นการศึกษาค่าใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (ตัวแปรต้น) เพื่อส่งเสริมความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ (ตัวแปรตามที่ 1) และการนำเสนอภาษาอังกฤษของนักศึกษา (ตัวแปรตามที่ 2) ที่มีความสัมพันธ์กัน ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 278 คน ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงเลือกนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 66 คนที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการนำเสนอภาษาอังกฤษ (English for Presentation) โดยทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างเข้าแต่ละกลุ่มอย่างเท่าเทียมกันตามพื้นฐานความรู้เดิม (Randomization) กลุ่มละ 33 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยเหตุผลที่ผู้วิจัยสามารถจัดหน่วยการทดลอง โดยการคัดเลือกให้นักศึกษาแต่ละคนอยู่ในกลุ่มที่ผู้วิจัยต้องการได้ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนนี้ได้ดำเนินการในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ที่มีเหตุการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ทำให้สถาบันอุดมศึกษาต้องดำเนินการจัดการเรียนการสอนแบบออนไลน์ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสามารถจัดให้นักศึกษาแต่ละคนเข้ากลุ่มการเรียนออนไลน์ในกลุ่มทดลองหรือกลุ่มควบคุม ตามที่ผู้วิจัยต้องการได้ โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการนำเสนอภาษาอังกฤษก่อนเรียน จากนั้นทำการเรียงคะแนนจากมากไปน้อยและสุ่มผู้ที่ได้ลำดับที่เข้ากลุ่มทดลองและลำดับที่เข้ากลุ่มควบคุม จากนั้นทำการทำการวิเคราะห์

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลคะแนนการทดสอบจากแบบทดสอบการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pretest) ของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มด้วยสถิติ t-test for independent sample ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทางสถิติพบว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีทักษะการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษในฐานะพื้นฐานความรู้เดิมที่ไม่แตกต่างกัน ($p = .873$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าก่อนเริ่มดำเนินการวิจัยเชิงทดลองนักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีพื้นฐานความรู้ความสามารถทางการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ในทางการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้จากการได้รับรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Treatment) และวิธีการสอนแบบปกติของทั้งสองกลุ่มนั้น ไม่มีตัวแปรในเรื่องของพื้นฐานความรู้เดิมในเบื้องต้นเป็นตัวแปรแทรกซ้อนในการวิจัย

เครื่องมือการวิจัย ได้แก่ (1) แผนการสอนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษด้วยรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (2) แบบทดสอบการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน (Pre and posttest) (3) เกณฑ์การให้คะแนนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ (English presentation rubric) ซึ่งมีเกณฑ์ในการให้คะแนนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษแบบแยกส่วนใน 3 ด้านหลัก ได้แก่ Organization (15 คะแนน) Content (45 คะแนน) และ Presentation (40 คะแนน) ใน 16 ประเด็นย่อย รวมคะแนนเต็ม 100 คะแนน และ (4) แบบวัดความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ โดยพัฒนาและปรับปรุงแบบวัดมาจาก Intakaw (2012) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 20 ข้อที่บ่งชี้ถึงพฤติกรรมในการแสดงออกโดยการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีการกำหนดน้ำหนักคะแนนจากมากไปหาน้อย 5 ระดับตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการปฏิบัติต่อข้อนั้น ๆ โดยมีน้ำหนักคะแนนและเกณฑ์การแปลผล ได้แก่ 5 นักศึกษามีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้นร้อยละ 80-100, 4 นักศึกษามีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้นร้อยละ 60-79, 3 นักศึกษามีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้นร้อยละ 40-59, 2 นักศึกษามีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้นร้อยละ 20- 39 และ 1 นักศึกษามีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้นร้อยละ 0- 19 ตามลำดับ ส่วนเกณฑ์การแปลผลของระดับความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ ช่วงคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.50-5.00 หมายถึง นักศึกษามีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด ช่วงคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.50-4.49 หมายถึง นักศึกษามีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษในระดับมาก ช่วงคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.50-3.49 หมายถึง นักศึกษามีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ช่วงคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.50-2.49 หมายถึง นักศึกษามีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษในระดับน้อย และช่วงคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.49 หมายถึง นักศึกษามีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษในระดับน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โดยให้นักศึกษานำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษก่อนการเรียน (Pretest) จากนั้นทำการสอนออนไลน์นักศึกษากลุ่มทดลองด้วยรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เมื่อดำเนินการสอนด้วยรูปแบบดังกล่าวเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษานำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษหลังเรียน (Posttest) ในส่วนของกลุ่มควบคุมนั้นได้รับรูปแบบการสอนออนไลน์แบบปกติและทำการวัดความสามารถในการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษตามปกติเช่นเดียวกับนักศึกษาในกลุ่มทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้สถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุดและค่าต่ำสุดสำหรับการนำเสนอผลคะแนนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ

(Multivariate Analysis of Variance : MANOVA) สำหรับตัวแปรตามทั้งสองตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ในการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการกล่าวพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการกล่าวพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ก่อนและหลังการใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ผลสัมฤทธิ์คะแนนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการกล่าวพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองและทั้งก่อนและหลังการทดลอง พบว่าก่อนดำเนินการทดลอง นักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีระดับของความกล้าพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.50-3.49) โดยนักศึกษาในทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ เท่ากับ 2.51 นอกจากนี้ก่อนการทดลองนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีคะแนนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ เท่ากับ 56.14 และ 55.62 ตามลำดับ หลังการทดลองพบว่านักศึกษาในกลุ่มทดลองที่เรียนวิชาการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีคะแนนเฉลี่ยของความกล้าพูดภาษาอังกฤษ และคะแนนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ ที่สูงกว่าก่อนเรียน โดยมีระดับของความกล้าพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.50-4.49) โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 และคะแนนเฉลี่ยการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ เท่ากับ 71.12 ตามลำดับ ซึ่งสรุปได้ว่าการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้นักศึกษาในกลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยของความกล้าพูดภาษาอังกฤษ และคะแนนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ ที่สูงขึ้น

ตารางที่ 1 ผลสัมฤทธิ์คะแนนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการกล่าวพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

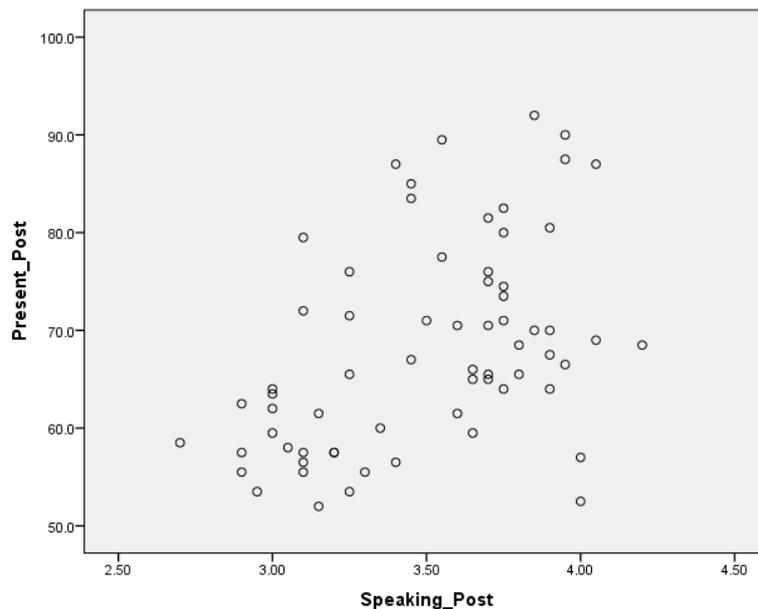
ตัวแปรตามที่ศึกษา	กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
การกล่าวพูดภาษาอังกฤษ (ก่อนเรียน)	ทดลอง	33	2.5106	.15399
	ควบคุม	33	2.5167	.15190
คะแนนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ (ก่อนเรียน)	ทดลอง	33	56.136	12.8964
	ควบคุม	33	55.621	12.5325
การกล่าวพูดภาษาอังกฤษ (หลังเรียน)	ทดลอง	33	3.8091	.15585
	ควบคุม	33	3.1879	.22501
คะแนนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ (หลังเรียน)	ทดลอง	33	71.121	9.2880
	ควบคุม	33	65.258	11.0829

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการกล่าวพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครในกลุ่มทดลองที่สอน โดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมที่สอนโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติ

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์คะแนนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการกล้าพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองหลังเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA) นั้นเป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรตามตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป ซึ่งในการวิจัยเป็นการวิเคราะห์ตัวแปรของการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการกล้าพูดภาษาอังกฤษพร้อมกัน เพื่อเป็นการลดความคลาดเคลื่อนหรือความเสี่ยงที่จะทำให้เกิด Probability of Type I error จากการวิเคราะห์ ANOVA ทีละหนึ่งตัวแปรตาม โดยก่อนการวิเคราะห์ MANOVA ได้มีการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ MANOVA แล้ว โดยมีรายละเอียด ดังนี้

การทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง (Linearity) ของตัวแปรตาม

ใช้วิธีการทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง (Linearity) ของตัวแปรตามทั้งสองตัว ได้แก่ การนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการกล้าพูดภาษาอังกฤษ ด้วยแผนภูมิการกระจาย (Scatter diagram) พบว่า ตัวแปรตามทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในลักษณะเส้นตรง ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ MANOVA

ภาพที่ 2 ภาพการกระจายหรือความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งสองในลักษณะเส้นตรง

การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม

การวิเคราะห์ MANOVA เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามโดยตัวแปรตามทั้งสองตัวต้องมีความสัมพันธ์กัน การทดสอบความสัมพันธ์ดังกล่าวใช้ Bartlett's Test of Sphericity พบว่าค่า Sig. น้อยกว่า .05 จึงสรุปได้ว่าตัวแปรตามทั้งสองตัว ได้แก่ การนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษและการกล้าพูดภาษาอังกฤษนั้นมีความสัมพันธ์กันซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ MANOVA

ตารางที่ 2 การตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม

สถิติทดสอบ	Likelihood Ratio	Approx. Chi-Square	df	Sig.
Bartlett's Test of Sphericity	.00	425.893	2	.00

การตรวจสอบเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมของกลุ่มตัวแปรตาม เป็นการทดสอบความแตกต่างของเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมระหว่างกลุ่มหรือเป็นตารางตรวจสอบ Homogeneity of covariance matrices ผลการทดสอบโดย Box's Test ไม่พบนัยสำคัญ (Sig. = .063) ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ MANOVA ว่าเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมของกลุ่มตัวแปรตาม ต้องไม่แตกต่างกันหรือไม่มีนัยสำคัญ

ตารางที่ 3 การตรวจสอบเมทริกซ์ความแปรปรวนร่วมของกลุ่มตัวแปรตาม

Box's M	F	df1	df2	Sig.
7.538	2.428	3	737280.000	.063

การทดสอบความเท่ากันของค่าความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อน (Error variance) ในแต่ละตัวแปรตามระหว่างกลุ่มตัวแปรอิสระ

เป็นตารางการทดสอบความแตกต่างของความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนในแต่ละตัวแปรตามระหว่างกลุ่มตัวแปรอิสระ โดยใช้วิธีการของ Levene's Test ผลการทดสอบพบว่าค่า Sig. มากกว่า .05 ทั้งสองตัวแปรจึงสรุปว่าค่าความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อนระหว่างกลุ่มตัวแปรตามไม่แตกต่างกันซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ MANOVA

ตารางที่ 4 การทดสอบความเท่ากันของค่าความแปรปรวนของความคลาดเคลื่อน (Error variance) ในแต่ละตัวแปรตามระหว่างกลุ่มตัวแปรอิสระ

Levene's Test of Equality of Error Variances	F	df1	df2	Sig.
การกล่าวพูดภาษาอังกฤษ (หลังเรียน)	3.850	1	64	.054
คะแนนการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ (หลังเรียน)	2.275	1	64	.136

ผลการทดสอบความแปรปรวนพหุคูณหรือผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มของตัวแปรผสมที่เกิดจากการรวมตัวกันของชุดตัวแปรตาม ได้แก่ ความกล้าพูดภาษาอังกฤษและการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ โดยสถิติที่ใช้ในการทดสอบทุกตัวให้ผลการทดสอบอย่างมีนัยสำคัญ Sig.= .00 จึงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบความแตกต่าง

สถิติที่ทดสอบ	ค่าที่คำนวณได้	F	Hypothesis df	Error df	Sig.
Pillai's Trace	.997	10674.073	2.000	63.000	.000
Wilks' Lambda	.003	10674.073	2.000	63.000	.000
Hotelling's Trace	338.859	10674.073	2.000	63.000	.000
Roy's Largest Root	338.859	10674.073	2.000	63.000	.000

ผลการทดสอบความแปรปรวนพหุคูณทางเดียวของแต่ละตัวแปรตาม พบว่า ทั้งสองตัวแปร มีค่า Sig. ที่น้อยกว่า .05 จึงสรุปได้ว่ามีคะแนนเฉลี่ยที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การพบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มความกล้าพูด (หลังเรียน) และความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มการนำเสนอ (หลังเรียน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า Sig. เท่ากับ .00 และ .023 ตามลำดับ โดยนักศึกษาในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการกล้าพูดภาษาอังกฤษที่สูงกว่ากลุ่มควบคุม (กลุ่มทดลองเท่ากับ 3.8091 และกลุ่มควบคุมเท่ากับ 3.1879) และนักศึกษาในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม (กลุ่มทดลองเท่ากับ 71.121 และกลุ่มควบคุมเท่ากับ 65.258) ตามลำดับ

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบความแปรปรวนพหุคูณทางเดียวของแต่ละตัวแปรตาม

แหล่งความแปรปรวน	Type III Sum of		Mean		
	Squares	df	Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่มความกล้าพูด (หลังเรียน)	6.367	1	6.367	169.980	.000
ระหว่างกลุ่มการนำเสนอ (หลังเรียน)	567.307	1	567.307	5.426	.023
ความคลาดเคลื่อนกลุ่มความกล้าพูด (หลังเรียน)	2.397	64	.037		
ความคลาดเคลื่อนกลุ่มการนำเสนอ (หลังเรียน)	6691.076	64	104.548		
รวมกลุ่มความกล้าพูด (หลังเรียน)	816.565	66			
รวมกลุ่มการนำเสนอ (หลังเรียน)	314144.750	66			

อภิปรายผล

นักศึกษาในกลุ่มทดลองที่เรียนวิชาการนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีคะแนนเฉลี่ยของความกล้าพูดภาษาอังกฤษ และคะแนนการนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษที่สูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสรุปได้ว่าการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยของความกล้าพูดภาษาอังกฤษ และคะแนนการนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching: CLT) เป็นรูปแบบของการจัดสภาพการเรียนรู้การสอนในชั้นเรียน ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษให้ได้มากที่สุด โดยเน้นที่ความหมายของการสื่อสารมากกว่าการเน้นในเรื่องของความถูกต้องของหลักภาษา การจัดกิจกรรมการเรียนต่างๆ ให้เน้นการสื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษรวมถึงการที่ผู้สอนใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนทั้งหมด (Nunan, 2003; Richards, 2006; Richards & Rodgers, 2001) สิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและความ

กล้าในการที่จะพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้ทำให้ผู้เรียน ต้องพยายามใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชั้นเรียนให้ได้มากที่สุด

หลังการทดลองพบว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยการกล้าพูดภาษาอังกฤษ ที่สูงกว่ากลุ่มควบคุม และนักศึกษาในกลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษที่สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งผลการศึกษานี้เป็นสิ่งยืนยัน ได้ว่าเทคนิคการสอนสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นเทคนิคการสอน ที่กำลังได้รับความนิยมนับอย่างมาในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถาบันการศึกษาของไทย โดยกระทรวงศึกษาธิการ (Wankong, 2016) เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านการสื่อสาร และการใช้งานภาษาได้จริง มากกว่าการเรียนภาษาเพื่อการท่องจำคำศัพท์และไวยากรณ์ ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถนำเสนอผลงานเป็นภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากได้รับการฝึกฝนในเรื่องของการใช้ภาษาอังกฤษในสื่อสาร ตลอดระยะเวลาของการเรียน นอกจากนี้ เทคนิคการสอนสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยังช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียน มีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษที่มากขึ้น ซึ่ง Intakaew (2012) กล่าวว่า การไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย เกิดจากพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในตนเอง การกลัวพูดผิด การอายหรือการไม่อยากเป็นจุดเด่นในชั้นเรียน การกลัวเพื่อนเยาะเย้ยหรือการกลัวเพื่อนพูดเก่ง ดังนั้น เมื่อผู้เรียนในกลุ่มทดลองได้รับการกระตุ้นในเรื่องของการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนให้เป็นปกติวิสัย โดยไม่สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารในชั้นเรียนได้ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเกิดความมั่นใจในตนเอง กลัวพูดผิดน้อยลง และเน้นที่การสื่อความหมายมากขึ้น การได้รับการกระตุ้นให้สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนเกิดความอายน้อยลงและรู้สึกว่าการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเป็นเรื่องปกติที่ไม่ได้เป็นจุดเด่นแต่อย่างใดในชั้นเรียน

สรุปผล

การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching: CLT) เป็นเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชั้นเรียนให้ได้มากที่สุดผ่านการทำกิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ โดยทั้งนี้ผู้เรียนจะไม่สามารถใช้ภาษาแม่ของตนเองในการสื่อสารในชั้นเรียนได้ และผู้สอนก็ใช้ภาษาอังกฤษในสื่อในการเรียนการสอนทั้งหมด เทคนิคการสอนดังกล่าวจึงมีความเหมาะสมกับการนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาต่างประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการฟังและพูดภาษาอังกฤษ การเจรจาต่อรองและการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากกว่าการเรียนภาษาผ่านการท่องจำคำศัพท์และไวยากรณ์ แต่ไม่สามารถสื่อสารทางภาษาได้ นอกจากนี้เทคนิคการสอนดังกล่าวยังเป็นการเสริมสร้างความมั่นใจและการกล้าพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เพิ่มขึ้นอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ผลจากการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยในข้อที่ 1 และ 2 พบว่าเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้นักศึกษามีระดับการกล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น รวมถึงมีทักษะการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น จากผลการศึกษาดังกล่าวสามารถนำเสนอข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้ โดยแบ่งเป็นข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารและผู้สอน ดังนี้

1. ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษา หัวหน้าภาควิชาหรือหัวหน้าสาขาวิชาภาษาอังกฤษสามารถนำผลการวิจัยที่ได้มาวางแผนและพัฒนาผู้สอน อาทิ การสัมมนาและวางแผนหลักสูตร การจัดอบรมเชิงปฏิบัติการแก่ผู้สอนภาษาอังกฤษให้มีศักยภาพในการจัดการเรียนสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ด้วยการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2. ผู้สอนควรออกแบบและใช้กิจกรรมต่าง ๆ ที่สะท้อนการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนให้ได้มากที่สุด เช่น การจับคู่สนทนา การแสดงบทบาทสมมติ การวาดภาพ การเล่นเกม การแสดงละคร การนำเสนองาน หรือการขายสินค้า การสัมภาษณ์นักท่องเที่ยว นอกจากนี้การนำสื่อจริง (Authentic materials) มาใช้ในการเรียน เช่น รูปภาพ โบชัวร์ ป้ายประกาศ เมนูอาหาร ฯลฯ มาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านกิจกรรมและสื่อที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้ได้ดีมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับการวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlational research) เพื่อศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุหรือตัวแปรที่มีอิทธิพล ทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อการกล้าพูด และการนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ

2. ควรมีการวิจัยเชิงทดลองเชิงพัฒนาการ (Developmental or longitudinal research) ที่มีการวัดผลสัมฤทธิ์หลังจากไม่ได้รับการทดลองเพื่อศึกษาความคงทน (Retention) ของผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษา

3. ควรมีการวิจัยเชิงนโยบาย (Policy) เกี่ยวกับการนำเทคนิคการสอนดังกล่าวมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน ทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและในระดับอุดมศึกษา

องค์ความรู้ใหม่

ผลการศึกษาจากงานวิจัยนี้เป็นการยืนยันให้เห็นว่า รูปแบบเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative language teaching: CLT) เป็นรูปแบบการสอนที่มีความเหมาะสมในการนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารทางภาษาของผู้เรียน อีกทั้งเทคนิคการสอนดังกล่าวยังช่วยเสริมสร้างความมั่นใจหรือการกล้าพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนอีกด้วย นอกจากนี้ผลการวิจัยนี้ยังทำให้ได้ทราบว่าตัวแปรทางด้านกรกล้าพูดภาษาอังกฤษนั้น มีความสัมพันธ์กันกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ในการพูด หรือการนำเสนองานภาษาอังกฤษของผู้เรียนอีกด้วย

References

- Intakaew, A. (2012). *Types and Explained Variables of University Students' Silence in English Classrooms: A Grounded Theory Building from Mixed Methods Research*(Master of Education). Chulalongkorn University.
- Intakaew, A. (2017). *Examining and Developing Thai Undergraduate Students' English Learning Styles to Enhance Listening and Speaking Skills: A Mixed-Methods Study*(Doctor of Philosophy). Srinakharinwirot University.

- Mousawa, D. & Elyas, T. (2015). Presentation as Employability Soft Skill to ESP Learners in the English Language Institute at King Abdulaziz University. *Journal of Language Teaching and Research*. 6(5), 1058–1062.
- Nunan, D. (2003). *Practical Language Teaching*. Singapore: McGraw–Hill.
- Richards, J. (2006). *Communicative Language Teaching Today*. USA: Cambridge University.
- Richards, J., & Rodgers, T. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching* (2nd ed.) USA: Cambridge University.
- Ritthirat, N., & Chiramanee, T. (2014). Problems and Obstacles to Developing English Speaking Skill of Thai University Students. *In The 15th Graduate Research Conference 2014: GRC 2014* (pp. 2839–2848). Khon Kaen University.
- Rungwaraphong, P. (2017). The Implementation of a Poster Conference Activity in Thailand’s ESL classes: English and Dialogic Teaching Implication for Practice. *Journal of Liberal Arts*, 17(2), 85–101.
- Srakang, L. (2013). *A Study of Teachers’ Perceptions Toward Using English Textbooks: A Case Study of 10th Grade English Teachers in Maha Sarakham Province*(Master of Arts). Srinakharinwirot University.
- Wankong, A. (2016). English Teaching in the 21st Century. *Journal of Yanasangvorn Research Institute*, 7(2), 303–314.